

РОЗДІЛ 1

Крізь діри в шатрі з морської трави я дивлюся у найблакитніше з-поміж усіх небес — по-літньому блакитне, по-середземноморському блакитне небо — і задоволено зітхаю. Кристіян коло мене, розтягнувся в шезлонзі. Мій чоловік — мій сексуальний і вродливий чоловік, без сорочки і в обрізаних джинсах — читає книжку, що пророкує крах західної банківської системи. Схоже, від неї неможливо відірватися. Давно вже я не бачила, щоб він так чимсь захоплювався. Зараз він більше схожий на студента, ніж на успішного генерального директора однієї з найбільш рейтингових приватних компаній у Сполучених Штатах.

Наш медовий місяць добігає кінця, і ми ніжимося на пляжі готелю з вельми доречною назвою «Пляж Монте-Карло» в Монако, хоча зупинилися й не в цьому готелі. Я розплющую очі й дивлюся на «Чарівну леді», що стоїть на якорі в бухті. Живемо ми, зрозуміло, на борту цієї розкішної моторної яхти. Побудована 1928 року, вона чудово тримається на воді, ця королева серед яхт у бухті. Вона схожа на дитячу заводну іграшку. Кристіян у неї закоханий, і я підозрюю, що йому кортить її купити. Ох ці хлопчачки з їхніми іграшками!

Відкинувшись на спинку шезлонга, я слухаю на своєму iPod'і мікс від Кристіяна Грея і лінкувато дрімаю, згадуючи його пропозицію. Ох, казкову пропозицію, яку він зробив мені в повітці для човнів... Майже відчуваю пахощі польових квітів...

— **МОЖЕ, ОДРУЖИМОСЯ ЗАВТРА?** — стиха шепоче мені на вухо Кристіян. Я розкинулася, поклавши голову йому на груди, у завітчаному будуарі човна, зморена від жагучого кохання.

— М-м-м...

— Це «так»? — він обнадієний і здивований.

— М-м-м...

— Чи «ні»?

— М-м-м...

Відчуваю, як він усміхається.

— Міс Стіл, ви не можете говорити розбірливо?

Тепер уже я всміхаюся.

— М-м-м...

Він сміється, міцно мене обіймає і цмокає у маківку.

— Тоді завтра, у Вегасі.

Я сонно піднімаю голову.

— Не думаю, що моїм батькам це дуже сподобається...

Він легенько тарабанить пальцями по моїй голій спині.

— Що ти хочеш, Анастасіє? Вегас? Великого весілля з усіма належними атрибутами? Зізнавайся.

— Ні, великого не хочу. Тільки друзі й рідня,— я дивлюся на нього і не можу відірвати погляду, зворушена благальним виразом у сьайливих сірих очах, і думаю собі: «А що хоче він?»

— Гаразд,— киває Кристіян.— Де?

Я знизую плечима.

— А чи не можна зробити це тут? — обережно питає він.

— У твоїх батьків? А вони не заперечуватимуть?

Він пирхає.

— Мама буде на сьомому небі від щастя.

— Гаразд, тут так тут. Мої тато з мамою будуть тільки за.

Кристіян гладить мої коси. Ось воно, щастя. Краще і бути не може.

— Отже, ми визначили, де і коли.

— Але тобі потрібно поговорити з матір'ю.

— Гм-м-м...— усмішка блідне.— У неї буде один місяць. Я надто хочу тебе, аби чекати довше.

— Кристіяне, я же з тобою. І не перший день. Ну, гаразд, місяць,— я цілую його в груди, просто цмокаю, і всміхаюся.

— **ТИ ЗГОРИШ,— ШЕПОЧЕ ВІН** мені на вухо, вириваючи з дрімоти.

— Тільки від тебе,— всміхаюсь я. Полуденне сонце перемістилося, і тепер я лежу під його прямими променями. Кристіян усміхається і одним швидким рухом пересуває мій шезлонг у тінь шатра.

— Тримайтеся подалі від середземноморського сонця, місіс Грей.

— Ви такий альтруїст, містере Грей. Спасибі.

— Нема за що, місіс Грей. І я зовсім не альтруїст. Якщо ви згорите, я не зможу до вас доторкнутися,— він зводить брову, очі

його весело сяють, і моє серце переповнюється любов'ю.— Але, вважаю, ви і самі це знаєте, тож смієтесь з мене.

— Невже? — я роблю великі очі, прибираючи цнотливого вигляду.

— Еге ж, саме це ви і робите. Причому часто. І це лише одна з тих численних дрібниць, які мені так у вас подобаються.— Він нахиляється і цідує мене, захоплюючи і покусуючи нижню губу.

— А я розраховувала, що ти натреш мені спину лосьйоном для засмаги...— я скривджено надуваю губи.

— Місіс Грей, це брудна робота, але... від такої пропозиції відмовитися неможливо. Сядьте,— наказує він хрипким голосом.

Я скоряюся, і він починає втирати мені в шкіру лосьйон. Рухи неквапаві, пальці сильні й спритні.

— Ти і справді красуня. Мені з тобою пощастило,— бурмоче він і, розтираючи лосьйон, легенько торкається пальцями грудей.

— Так і є, містере Грей, пощастило...— я непомітно позираю на нього з-під вій.

— Скромність вам до лиця, місіс Грей. Переверніться. Хочу попрацювати з вашою спинкою.

Я з усмішкою перевертаюся, і він розстібає задню лямку мого страшенно дорогого бікіні.

— А як би ти почувався, якби я загоряла топлес, як інші жінки на пляжі?

— Мені б це дуже не сподобалося,— не замислюючись, відповідає Кристіян.— Здається, на тобі й так дуже мало одягу...— Він нахиляється і шепоче мені на вухо: — Не спокушай долю.

— Це виклик, містере Грей?

— Аж ніяк, місіс Грей. Лише констатація факту.

Я зітхаю і хитаю головою. Ох, Кристіяне... мій схиблений на ревнощах тиране!

Скінчивши, він ляскає мене нижче спини.

— Досить з тебе, красуне.

Його вірний супутник «BlackBerry», що не знає ні сну, ні спочину, неголосно дзичить. Я хмурюся, він усміхається.

— Це конфіденційно, місіс Грей,— Кристіян зводить брови, прибираючи поважного вигляду, ляскає мене ще раз і повертається в шезлонг.

Моя внутрішня богиня муркоче. Може, увечері ми ще влаштуємо нескромну виставу для обраних. Вона хитро усміхається, піднімає брову. Я всміхаюся і, заплющивши очі, поринаю в пообідню дрімоту.

— *MAM'SELLE? UN PERRIER POUR moi, un Coca-cola light pour ma femme, s'il vous plaît? Et quelque chose à manger. Laissez-voir la carte**.

Гм-м-м... Кристіян так вільно розмовляє французькою — це мене й будить. Мружачись од яскравого сонця, я розплющую очі й бачу Кристіяна — він дивиться на мене, а в цей час молоду жінку в формі іде з тацею в руках, спокусливо похитуючи високим блондинистим «хвостиком».

— Пити хочеш? — питає він.

— Так, — сонно бурмочу я.

— Так і дивився б на тебе день. Утомилася?

Я збентежено червонію.

— Не виспалася.

— Я теж, — він усміхається, відкладає «BlackBerry» й підводиться. Шорти трохи сповзли, і під ними видно плавки. Кристіян знімає шорти, скидає капці, і я забуваю про все на світі.

— Ходімо скупаємося, — Кристіян протягує руку, а я заціпеніло дивлюся на нього знизу вгору. — Поплаваємо? — Питає він, трохи схиливши голову набік, з лукавим виразом на обличчі. Я мовчу, і він поволі хитає головою. — Здається, тебе пора струснути...

Кристіян раптом опиняється поруч, нахилиється і хапає мене на руки. Я вищу — радше від несподіванки, ніж од страху.

— Відпусти мене! Відпусти!

— Тільки у морі, крихітко, — всміхається він.

Деякі відпочивальників спостерігають за нами з млявою цікавістю, я вже розумію, це характерно для французів. Кристіян заходить у воду і зі сміхом іде далі.

Я обнімаю його за шийку і, щосили намагаючись не зареготати, кажу:

— Ти не посмієш!

Кристіян з усмішкою дивиться на мене.

— Ано, любовонько моя, невже ти так нічого і не зрозуміла?

Він нахилиє голову і цілує мене, а я, користуючись нагодою, хапаю його обома руками за чуприну і повертаю поцілунок. Мій язик прослизає поміж його вустами. Він гостро втягує повітря і випростується. Очі його тьмяніють від бажання, але в них я помічаю настороженість.

* Мадемузель? Будь ласка, для мене перро, для моєї дружини кока-колу-лайт. І що-небудь поїсти. Дозвольте меню (фр.).

— Мене не обдуриш. Я твої ігри знаю,— шепоче він, поволі занурюючись в чисту прохолодну воду — разом зі мною. Його губи знову знаходять мої вуста, і я обвиваюся навколо чоловіка, вже не помічаючи освіжаючої прохолоди моря.

— Ти ж начебто хотів поплавати...

— З тобою поплаваєш! — він кусає мою нижню губу.— І все-таки мені не хочеться, щоб цнотливі жителі Монте-Карло бачили мою дружину в пароксизмі пристрасті.

Я припадаю до колючого підборіддя, що так лоскоче мого язика, і мені немає ніякого діла до цнотливих городян.

— Ано,— хрипить Кристіян і, намотавши мій «хвіст» на зап'ястя, відхиляє мені голову назад і пробігає поцілунками по шії — від вуха і вниз.— Хочеш... у морі? — видихає він.

— Так,— шепочу я.

Кристіян відхиляється і дивиться на мене зверху вниз. Очі теплі, в них — бажання і лукавство.

— Місіс Грей, ви ненаситна. І ви така безсоромна. Що за чудовисько я створив?

— Чудовисько собі до пари. Хіба ти терпів би мене іншу?

— Я візьму тебе по-всякому, як тільки зумію. І ти це знаєш. Але не зараз. Не на публіці,— він киває у бік берега.

Що?

І справді, декілька відпочивальників прокинулися від апатії і дивляться на нас із певним інтересом. Кристіян раптом обхоплює мене за талію і підкидає. Я підлігаю над водою, падаю у воду, опускаюся на піщане дно і, відпльовуючись і регочучи, випливаю на поверхню.

— Кристіяне! — я удавано хмурюся.— Думала, ми покохаємося в морі, й уже збиралася зробити першу позначку...

Він дивиться на мене, прикусивши губу, щоб не розпливтися в усмішці. Я бризкаю в нього водою — він відповідає.

— У нас ще вся ніч попереду.— На його обличчі дурнувата, щаслива усмішка.— Потім, крихітко, пізніше...

Кристіян пірнає, випливає футів за три мене і легеньким, граціозним кролем пливе в море, далі й далі.

Мій грайливий, мій спокусливий Кристіян! П'ятдесят Відтінків! Затулившись долонькою від сонця, я дивлюся йому вслід. Як же йому подобається кепкувати з мене!

Повертаючись до берега, обдумую варіанти. Біля шезлонгів нас уже чекають свіжі напої. Я квапливо відпиваю ковток. Кристіян далеко, темна крапочка в морі.

Г-м-м. Я лягаю на живіт, ніяково стягнув верх бікіні й недбало кидаю на шезлонг Кристіяна. Отак, містере Грей. Ви ще побачите, якою я можу бути соромітницею. Зарубайте це собі на носі. Я заплашую очі. Сонце гріє шкіру, прогріває кістки, і мої думки поволі повертаються до весілля.

— **МОЖЕТЕ ПОЦІЛУВАТИ НАРЕЧЕНУ,** — **ПРОГОЛОШУЄ** панотець Волш.

Сяючи, я дивлюся на свого чоловіка.

— Нарешті ти моя, — шепоче він і, обійнявши мене, цнотливо цілує в губи.

Я — заміжня. Я — місіс Кристіян Грей. Голова йде обертом від радості.

— Ти прекрасна, Ано, — неголосно каже він. Очі його сяють любов'ю і чимось ще, чимось темним, палючим. — Нікому, крім мене, не дозволяй знімати з тебе цю сукню. Розумієш? — Його пальці мандрують моєю щогою, і кров починає закипати під ними, а градус його усмішки підскакує відразу на сто поділок.

Якого біса? Як у нього це виходить, навіть на очах у стількох глядачів?

Я мовчки киваю. Щоб ніхто нас не почув. На щастя, панотець Волш передбачливо відступив убік. Я переводжу очі на присутніх — усі в святкових убраннях. Моя мама, Рей, Боб і Греї — всі аплодують, навіть Кейт, моя подруга. Кейт стоїть поряд з боярином Кристіяна, його братом Еліотом, у блідо-рожевій сукні вона має пречудовий вигляд. Хто б міг подумати, що навіть Еліот може так причепуритися? Всі раді, всі всміхаються — крім Грейс, яка непомітно промокає куточки очей сліпучо-білою хусточкою.

— Готові, місіс Грей? — тихенько питає Кристіян і соромливо всміхається. Від цієї усмішки усередині у мене все тане. Він такий гарний у скромному чорному смокінгу з сріблястою манишкою і краваткою. Він такий... такий приголомшливий!

— Готова і завжди буду готова, — з дурнуватою усмішкою відповідаю я.

І от весілля вже у розпалі.

Керик і Грейс поставили намет, оздоблений блідо-рожевими, сріблястими і брунатними барвами, він відкритий зусібіч, і з нього відкривається краєвид на море. З погодою нам пощастило, над водою сяє призахідне сонце. Одну частину намету відвели під танцмайданчик, другу — під розкішний буфет.

Рей і моя мама танцюють разом і чомусь сміються. Дивлячись на них, я відчуваю радість, що дивним чином поєднується з гіркістю. Сподіваюся, у нас із Кристіяном все триватиме довше. Навіть не уявляю, що зі мною буде, якщо він піде. «Одружуватися на швидку руку, та на довгу муку». Ця приказка ніяк не йде у мене з голови.

Поряд опиняється Кейт, така гожа в своїй довгій шовковій сукні. Дивиться на мене і хмуриється.

— Слухай, у тебе ж начебто найщасливіший день у житті! — каже мені вона.

— Так і є, — пошепки відповідаю я.

— Ох, Ано, ну що не так? Дивишся на свою маму і Рея?

Я сумно киваю.

— Вони щасливі.

— Кожен окремо.

— Є якісь сумніви? — стурбовано питає Кейт.

— Ні, немає. Просто... я так його люблю, — я завмираю, чи то не знаходячи слів, щоб виразити свої побоювання, чи то не бажаючи ними ділитися.

— Ано, кожен знає, що він тебе обожноє. Знаю, ваші стосунки почалися не зовсім звичайно, але протягом останнього місяця я спостерігаю за вами і бачу, як добре вам разом, якими щасливими ви обоє почуваетесь, — вона хапає мене за руки і з усмішкою додає: — Крім того, зараз вже пізно!

Я сміюся. Кейт ніколи не забуде вказати на очевидне. Вона обнімає мене, це ті самі, фірмові обійми від Кетрін Кавани.

— Все буде добре. А якщо з твоєї голови впаде бодай волосина, йому доведеться відповідати переді мною, — вона відхиляється і всміхається комусь, хто стоїть у мене за спиною.

— Привіт, крихітко... — Кристіян обіймає мене ззаду, цілує в скроню. — Здрастуйте, Кейт. — Його ставлення до неї не стало кращим, хоч і минуло вже шість тижнів.

— Привіт, Кристіяне. Піду пошукаю твого боярина, а то він зовсім про мене забув.

Кейт усміхається нам обом і прямує до Еліота, що випиває в компанії її брата Ітана і нашого друга Хосе.

— Пора, — неголосно каже Кристіян.

— Вже? Навіть не пам'ятаю, коли востаннє була на вечірці, і я зовсім не проти побути трохи в центрі уваги. — Я обертаюся і дивлюся на нього.

— Ти це заслужила. Маєш приголомшливий вигляд.

— Ти теж.

Він усміхається, дивиться на мене зверху і неначе пропалою поглядом.

— Чудова сукня. І личить тобі.

— Оця, старенька? — я збентежено червоною і пригладжую тонке мереживо простенької, нехитрої весільної сукні, яку пошила матуся Кейт. Мені вона відразу сподобалося — мереживна, скромна і zarazом смілива.

Він нахилиється і цілує мене.

— Ходімо. Не хочу більше ділити тебе зі всіма цими людьми.

— А ми можемо піти з власного весілля?

— Крихітко, це ж наша вечірка, і ми можемо робити, що захочемо. Ми вже розрізали торт, і тепер мені б хотілося умкнути тебе для особистого користування.

Я сміюся.

— Для цього у вас, містере Грей, все життя попереду.

— Радий чути, місіс Грей.

— А, ось ви де! Туркочете мов голубів пара.

Тільки цього бракує! Нас знайшла бабуся Грея.

— Кристіяне, любий, потанцюєш з бабусяю?

Кристіян стискає губи.

— Певна річ.

— А ти, прекрасна Анастасіє, йди порадує старого — потанцює з Тео.

— З Тео?

— З дідусем Тревельяном.

— Так, можеш називати мене бабусяю. І от що: вам треба серйозно попрацювати. Мені потрібні правнуки, а довго я не протягну.

Вона обдаровує нас удаваною усмішкою. Кристіян дивиться на неї з жахом.

— Ходімо, бабуся, — каже він і, взявши стареньку за руку, квалливо веде на танцмайданчик, але на ходу озирається і, скорчивши невдоволену гримасу, закочує очі. — Пізніше, крихітко.

Я йду до дідуса Тревельяна, але натикаюся на Хосе.

— Просити ще один танець не буду. Я і так вже практично монополізував тебе. Радий, що ти щаслива, але... я серйозно, Ано. Якщо буду потрібен — я поруч.

— Спасибі, Хосе. Ти — справжній друг.

— Я серйозно, — з невідомою щирістю каже він.

— Знаю. Спасибі, Хосе. А зараз вибач, будь ласка, але... у мене побачення.

Він дивиться на мене.

— З дідусем Кристіяна,— пояснюю я.

Хосе всміхається.

— Успіху, Ано. У всьому.

— Спасибі.

Дідусь такий хороший. Після танцю з ним я стою біля заскле-них дверей. Сонце поволі спускається над Сіетлом, кидаючи на затоку яскраво-помаранчеві й блакитні тіні.

— Ходімо,— в голосі Кристіяна — нетерпіння.

— Мені треба переодягнутися,— я хапаю його за руку, хочу затягнути крізь двері в кімнату і піти вгору разом. Він хмуриться і м'яко тягне мене до себе.

— Гадала, ти допоможеш мені зняти сукню,— пояснюю.

Його очі спалахують.

— Правильно,— Кристіян хтиво всміхається.— Але тут я не буду тебе роздягати. Ми не можемо піти... поки... Не знаю.— Він робить невизначений жест рукою. Пропозиція залишається незавершеною, але сенс цілком ясний.

Я спалахую від збентеження і відпускаю його руку.

— І не розпускай коси,— попереджає він.

— Але...

— Ніяких «але», Анастасіє. Ти маєш чудовий вигляд. І я хочу сам тебе роздягати.

Отак. Я хмурюся.

— Збери одяг, який візьмеш із собою,— розпоряджається Кристіян.— Він тобі згодиться. Твоя велика валіза — у Тейлора.

— Гарзд.

Що він задумав? Куди ми поїдемо? Мені ніхто нічого не сказав. Напевно, ніхто і не знає. Ні Мія, ні Кейт поки що ніякої інформації у нього не вивідали. Я повертаюся до матері — вона стоїть неподалік з Кейт.

— Я не переодягатимуся.

— Що? — дивується мама.

— Кристіян не хоче,— я знижую плечима, неначе цього цілком достатньо й інших пояснень не вимагається.

— Ти не обіцяла у всьому йому підкорятися,— спохмурнівши, тактовно нагадує мама. Кейт пирхає і закашлюється. Я дивлюся на неї, примружившись. Ні вона, ні мама навіть не здогадуються про наші суперечки з цього приводу. Розповідати про них мені не хочеться. Хай йому дідько, чи може мій чоловік гніватися і... страждати від кошмарів?

— Знаю, мамо, але йому подобається ця сукня, а я хочу йому догодити.

Її обличчя лагідніше. Кейт картинно заковчує очі й тактовно відходить, залишаючи нас удвох.

— Любцю, ти так маєш чудовий вигляд,— Карла дбайливо поправляє мені пасмо волосся і гладить мене по щоці.— Я так пишаюся тобою, хороша моя. Упевнена, Кристіян буде з тобою щасливий.— Вона обнімає мене. Ох, мамо! — Ти така доросла, навіть не віриться. У тебе починається нове життя. Тільки пам'ятай, що чоловіки з іншої планети,— і все буде добре.

Я тихенько сміюся. Мама і не знає, що мій Кристіян — з іншого всесвіту.

— Спасибі, мамо.

Рей підходить і всміхається нам обом.

— Яка у тебе, Карло, красуня виросла...— очі його сяють від гордості. У новому смокінгу і блідо-рожевій камізельці він і сам має вельми елегантний вигляд.

Я часто кліпаю — до очей підступили сльози. О ні... поки що мені вдавалося стримуватися.

— Виросла у тебе на очах, Рею. І з твоєю допомогою,— у мамі сумний голос.

— Про що аніскільки не шкодую, Ано,— закладає мені Рей за вухо те саме непокірне пасмо.

— Тату...— я ковтаю грудку, що підступила до горла, і він обіймає мене, швидко і незграбно.

— І дружина з тебе теж чудова буде,— тихо шепоче він і опускає руки. Поряд уже стоїть Кристіян.

Рей тепло тисне йому долоню.

— Ти вже ж бережи мою дівчинку...

— Саме цим я і хочу зайнятися. Рею. Карло,— він киває моему вітчимові й цілує маму.

Гості утворили щось на зразок живого коридору, який провадить до парадного входу.

— Готова? — питає Кристіян.

— Так.

Він веде мене під аркою з простягнутих рук. Всі галасують, бажають нам успіху, вітають і обсипають рисом. Наприкінці цього коридору стоять усміхнені Грейс і Керик. Вони теж обіймають нас і цілують. Грейс знову розчулилася. Ми квапливо прощаємося.

Тейлор вже сидить за кермом «Audi». Кристіян відчиняє дверцята, я обертаюся і кидаю дівчатам свій букет з білих і рожевих троянд. Мія ловить його і розпливається в переможній

усміщці. Я прослизав у салон, а Кристіян, нахилившись, підбирає мій шлейф. Упевнившись, що я в безпеці, він махає гостям.

Тейлор відчиняє перед ним дверцята.

— Вітаю, сер.

— Спасибі,— Кристіян сідає коло мене.

Тейлор помалу рушає, ми їдемо, а вслід нам сиплють і сиплють рис.

Кристіян бере мою руку й цілує пальці.

— Поки що все добре, місіс Грей?

— Поки що все чудово, містер Грей. Куди ми їдемо?

— В аеропорт Сіетл-Такома,— відповідає він із загадковою усмішкою сфінкса.

Еге, й що ж у нього на думці?

Всупереч моїм очікуванням, Тейлор не повертає до терміналу вильоту, а проїжджає через службовий вхід до залізної смуги. І що?

І тут я бачу особистий літак Кристіяна. На фюзеляжі великими блакитними літерами — «Грей ентерпрайзес».

— Тільки не кажи, що знову використовуєш власність компанії для особистих потреб!

— Сподіваюся, ти маєш рацію,— він усміхається.

Тейлор зупиняється біля трапа і, вискочивши з авта, відчиняє дверцята боку Кристіяна. Вони обмінюються кількома словами, після чого Кристіян мені відчиняє дверцята, але не відступає убік, а нахилиється і піднімає мене з сидіння.

Ого!

— Ти що робиш?

— Переношу тебе через поріг.

— А.

І це дім?

Він легко несе мене по трапу. Тейлор йде за нами з моєю валізою, вгорі ставить її за порогом, спускається і йде до «Audi». Я заглядаю в салон і бачу Стівена, пілота Кристіяна.

— Ласкаво просимо на борт, місіс Грей,— він привітно всміхається нам обом. Кристіян опускає мене додолу і вітається зі Стівеном за руку. Поряд з пілотом стоїть чорнява жінка, теж у формі, їй приблизно тридцять років.

— Вітаю!

— Спасибі,— Кристіян повертається до мене.— Зі Стівеном ти вже знайома. Сьогодні він наш капітан. А це — його перший помічник, Біглі.

Жінка червоніє і збентежено кліпає. Я закочую очі. Ще одна прихильниця мого чоловіка. Здається, це той випадок, коли популярність тільки шкодить.

— Рада з вами познайомитися, — каже Біглі. Я прихильно їй усміхаюся: зрештою, він мій.

— Все готово? — питає Кристіян.

Я оглядаю салон: він опоряджений кленовим деревом і кремовою шкірою. Гарно. В самому кінці — ще одна жінка, миловидна брюнетка. Це ще хто така?

— Всі системи в порядку. Погода сприятлива до самого Бостона.

Бостон?

— Турбулентність?

— До Бостона не очікується. Невеликий погодний фронт над Шаноном. Отам, певне, потрясе.

Шанон? Ірландія?

— Зрозуміло. Сподіваюся, поспати все ж таки пощастить, — каже Кристіян.

Поспати?

— Злітаємо, сер, — каже Стівен. — Про вас потурбується Наталія, ваша бортпроводниця. — Мій чоловік кидає на неї швидкий погляд і хмуриться, але до Стівена обертається з усмішкою.

— Чудово, — Кристіян бере мене за руку і веде до розкішного шкіряного крісла. Всього тут з десяток фотелів. — Сідай. — Він знімає смокінга, розстібає сріблясту камізелку.

Ми сидимо навпроти. Між нами — невеликий полірований столик.

— Ласкаво просимо на борт. Мої вітання, — Наталія пропонує нам по келиху рожевого шампанського.

— Спасибі, — каже Кристіян, чорнявка чемно всміхається і йде в камбуз.

— За щасливе сімейне життя, — Кристіян піднімає келиха, ми цокаємося. У шампанського чудовий смак.

— «Bollinger»? — питаю я.

— Воно.

— Вперше я пила його з чайної чашки.

— Я добре пам'ятаю той день. Твій випускний.

— Куди летимо? — від цікавості я вже не можу стримуватися.

— До Шанона, — очі у Кристіяна спалахують, мов у хлопчика, що передчуває пригоду.

— То ми вирушаємо до Ірландії?

— Для дозаправки,— додає він. Знущається!

— А потім? — не відступаю я.

Він усміхається ще ширше і хитає головою.

— Кристіяне!

— Потім — Лондон,— він уважно дивиться на мене, намагаючись передбачити мою реакцію.

Ох ти! А я думала, ми летимо до Нью-Йорка, Аспена чи, може, на Кариби! Навіть не віриться. Я завжди мріяла побувати в Англії. На душі стає ясно, неначе від щастя там запалилася якась лампочка.

— Потім — Париж,— додає Кристіян.

Що?

— Потім — південь Франції.

Ого!

— Я знаю, що ти завжди мріяла поїхати до Європи,— м'яко каже він.— І хочу, щоб твої мрії стали дійсністю.

— Мої мрії — ти. І вони вже здійснилися.

— Я можу сказати те ж саме про вас, місіс Грей,— шепоче він.

Ну і ну!

— Пристебнися.

Я всміхаюся і пристібаюся.

Поки літак вирулює на злітну смугу, ми попиваємо шампанське і дурнувато всміхаємося одне одному. Мені й досі важко повірити в те, що відбувається. Доживши до двадцяти двох років, я нарешті вирушаю до Європи, і не кудись, а до Лондона!

Літак набирає висоту. Наталія наливає нам ще шампанського і починає готувати шлюбний бенкет. Та ще й який — копчений лосось, смажена куріпка з салатом із зелених бобів і картопля-дофіне, приготовані й подані страшенно вправною Наталією.

— Десерт, містере Грей? — питає вона.

Він хитає головою, проводить пальцем по моїй нижній губі й допитливо дивиться на мене — впритул, пильно, з якимсь похмурих і незрозумілим виразом.

— Ні, спасибі,— лепечу я, не в змозі відвести очей. Його губи складаються в ледве помітну усмішку. Наталія йде.

— От і добре,— неголосно каже він.— Взагалі, я вже спланував, що отримаю на десерт тебе.

Ой... тут?

— Ходімо,— він підводиться з-за столу, пропонує мені руку і веде у хвостову частину салону.

— Тут ванна.